

Φορτωμένα κόκκαλα

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

1907

From https://el.wikisource.org/wiki/Φορτωμένα_κόκκαλα

Ἄνεβαίνομεν τὸ βουνὸν, πεζοὶ, μὲ τὸ γαῖδουράκι φορτωμένον, ὁ παπ' Ἀνδρέας, ὁ καλὸς μας εὐχέτης, κι' ὁ μακαρίτης ὁ Λαμιαῖος, κι' ἐγώ, κι' ὁ Ἀλέκος τὸ Φωτάκι, ὁ μικρὸς καὶ πρόθυμος φίλος μας. Εἰς ὅλα ἤτον πάντοτε ἑτοιμοὶ νὰ τρέξῃ ἀκούραστος, ὅ,τι ἤθελες τὸν διατάξῃ. Νὰ πάῃ στὸ χωριὸ, διὰ θέλημα, δυὸ ὥρες δρόμον, καὶ πάλι, φορτωμένος, ὀπίσω νὰ ἔλθῃ· νὰ σκουπίσῃ ὅλον τὸ ἔξωκλήσι, καὶ τὸν αὐλόγυρον, καὶ τὰ κελλιά, μὲ πρόχειρον σκούπαν ἀπὸ σπαρτίνες καὶ θάμνους· νὰ τρέξῃ κάτω στὸν αἰγιαλόν, διὰ νὰ μᾶς φέρῃ πεταλίδες, καὶ κοχύλια, καὶ πετροκάβουρα, διὰ τὸ ὀρεκτικὸν δεῖπνόν μας καὶ νὰ γυρίσῃ μετὰ μίαν ὥραν μὲ μίαν ποδιὰν γεμάτην· εἶτα ν' ἀνάψῃ φωτιάν, νὰ φήσῃ, νὰ μαγειρεύσῃ ὅλα τὰ ἐδέσματα· καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστάσιάν τοῦ παγουριοῦ καὶ τῆς φλάσκας, διὰ νὰ εὐρίσκωνται δροσερὰ εἰς τὸ ρεῦμα, ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν βρύσῃν· εἰς ὅλα ἤτον μονάκριβος.

Ἐκτος μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει ὁ σκύλος τοῦ Σταμάτη τοῦ Ἀλεξανδράκη, σκύλος προωρισμένος

ὁφείποτε νὰ μένῃ ἀδέσποτος. Ὁ ἄτυχος καὶ κακοκέφαλος φίλος μας, ὁ Σταμάτης, ἀφοῦ ἐμάλωσε μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του, καὶ σχεδὸν μὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἤρχισε νὰ πάσχῃ ἀπὸ περιθιχὰς ἀφανείας, ὁποῦ ἤσαν τὰ προανακρούσματα τῆς ὀριστικῆς ἐξαφανίσεώς του ἀπὸ τὸν μάταιον κόσμον. Πότε ἐκρύπτετο, ὡς ἔλεγαν, εἰς μίαν ἐρημικὴν σπηλιάν, πότε ἐπήγαινε νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Μοναστήρι, πότε ἐταξίδευεν, ἄγνωστον ποῦ· καὶ ὅλας αὐτάς τὰς φορὰς, τὸν ἄτυχον Σαφώνην, τὸν ἄφηνεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀγορᾶς, ἂν θὰ εὐαρεστοῦντο ποτὲ νὰ τοῦ ρίψουν ἓν ξηροκόμματον. Συχνὰ ὁ Γιωργὸς ὁ Λαφκιώτης ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς καὶ ἀναλλοιώτου καφενεῖου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, ἂν καὶ τοῦ εἶχε φάγῃ ὀλίγας ἑκατοντάδας δραχμῶν, καλῇ τῇ πίστει, ὁ ἀφέντης τοῦ Σαφώνη, ὥκτειρε τὸ ἄκακον θρέμμα, καὶ τοῦ ἔρριπτεν ὀλίγα κόκκαλα. Ἐμὲ, ἀφοῦ μὲ κατεσκόπευεν ὁ Σαφώνης, ἀπὸ καφενεῖον εἰς ὑπαιθρον, καὶ ἀ-

πὸ κιόσκι εἰς τένταν, ἐπὶ τῆς προκυμαίας, τέλος, μὲ ἡκολούθει ὀριστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἔπρεπε νὰ τοῦ ρίψω τι ἐκ τοῦ ὑστερήματος.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ καλὰ του ὅταν ἦτο ὁ Σταμάτης, διὰ τὸν περιπαθῶς ἀφωσιωμένον σκύλον δὲν εἶχε λάβῃ ἄλλην πρόνοιαν, εἰμὴ νὰ τὸν ρίπτῃ αἰφνιδίως εἰς τὸ κύμα, γαυγίζοντα καὶ μὴ θέλοντα, διὰ νὰ κολυμβᾷ. Τὸν εἶχεν ἀφήσει ἀκούρευτον καὶ βαδύτριχον ἀπὸ χρόνων πολλῶν. Ἦτο πολὺ μαλλιαρὸς σκύλος. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀφοῦ μᾶς ἐμυρίσθη πῶς ἡτοιμαζόμεθα δι' ἐκδρομὴν, εἶχε δεῖξει ἀνήσυχον περιέργειαν, ὅταν ἐφορτῶνετο τὸ ὄναριον, καὶ εἶχε πλησιάσει νὰ ὁσφρανθῇ τι περιεῖχεν ὁ σάκκος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλέκος εἶχε περιδέσει καὶ φορτώσει περὶ τὸ σάγμα, εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ζώου. Δεξιὰ εἶχε φορτωθῇ ὁ μάρσιππος μὲ τὰ ἱερά τοῦ Παπᾶ, εἰς κάλαθος μὲ τρόφιμα, καὶ μία φλάσκα μὲ οἶνον. Εἶτα, μᾶς ἡκολούθησε μὲ βῆμα, αὐτόκλητος.